

wordt: maar je hebt groot gelijk hoor; daarvan niet! Ik bewonder hem zoo goed als jij!"

Nogmaals stak hij den vertrekkende de hand toe, — als er stappen de trap optipten, en achter Gian Carlo de elegante figuur van Lorenzo verscheen. Gian Carlo kende hem wel, en hij zou met dien fotograaf maar matig hebben opgehad, als die niet Renato's zoon was geweest. Doch hij hield van den meester zóó, dat hij van Lorenzo ook bijna een beetje houden moest.

Verward gingen groeten, handdrukken en addio's dooreen. — Neen, hij moest werkelijk weg.... En in het atelier, waar, met het vroege donker der weken voor Kerstmis, het licht al aan was, bleef Lorenzo met Renato achter.

„Ik ben even komen aanloopen,” zei de jonge man, op den beroemden keukenstoel neervallend, „er is vanavond in de Pergola die Duitsche danseres, hoe heet ze ook weer?.... Héél interessant, zeggen ze, moderne kunst, zooals je hier nooit ziet!"

Maar Renato liet het opgeworpen balletje rustig naast zich neervallen.

„Ik ben nu eenmaal niet modern,” antwoordde hij met bedenkelijk opgetrokken wenkbrauwen.

„Ook al goed,” draaide Lorenzo gemakkelijk bij; hij lachte geheimzinnig, haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er een foto uit:

„Maar zeg dan eens, of dit niet èn modern, èn tegelijk prachtig is!"

In een zilverig schemerlicht, dat, van verschillende zijden komend, allerlei lijntjes fijntjes aanstreek, zag Renato een jonge vrouw, die over haar malschen, blooten schouder keek; of niet kéék eigenlijk, want de oogleden met de lange, donkere wimpers loken laatdunkend neêr. Het golvend blonde haar was in het midden gescheiden, de neus slank, de mond in een raadselachtigen glimlach gesloten. En de ranke, blanke hand, puntig van vingeren, en in een gracieuus gebaar opwaarts gebogen, tastte naar een agraaf bovenaan den arm.

„Is dat nu niet op den rand van een kunstwerk?" vroeg Lorenzo verlangend, „dat wazige, die teêre lichteffecten, — en die bijna sublieme gratie....! Maar dáár komt mij de lof niet van toe...."

Renato vond het portret niet leelijk, — maar het was zoo zijn genre niet....

„Wie is 't?" vroeg hij.

Lorenzo lachte opnieuw vol geheimzinnigheid.

„Een jonge prinses," fluisterde hij.

„Hm," antwoordde Renato.

„Twijfelt u eraan?"

„Volstrekt niet, ik zeg „hm" uit eerbied."

„Eerbied hoeft niet; de kwestie is, of u ze mooi vindt?"